

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 760/2023
13.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Тихомира Милановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.1052/21 од 05.12.2022. године и Апелационог суда у Нишу 11Кж1 245/23 од 09.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 13.09.2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Тихомира Милановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.1052/21 од 05.12.2022. године и Апелационог суда у Нишу 11Кж1 245/23 од 09.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 6К.бр.1052/21 од 05.12.2022. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) месеца. Окривљени је обавезан да оштећеном ББ на име имовинскоправног захтева исплати износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног, а о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 11Кж1 245/23 од 09.05.2023. године у ставу првом изреке одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА и

потврђена је пресуда Основног суда у Нишу 6К.бр.1052/21 од 05.12.2022. године. У ставу другом изреке пресуде одређено је да трошкови поступка који су настали пред судом правног лека падају на терет буџетских средстава суда, а о висини истих ће се одлучити посебним решењем у смислу члана 262. став 2. ЗКП.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Тихомир Милановић, због повреда закона из члана 16. став 4. и 5. и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Нишу 6К.бр.1052/21 од 05.12.2022. године и Апелационог суда у Нишу 11Кж1 245/23 од 09.05.2023. године или да преиначи наведене пресуде у погледу правне квалификације дела и радње окривљеног АА правно квалификује као кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд погрешно правно квалификовао радње окривљеног јер у његовим радњама које су описане у изреци првостепене пресуде нема обележја кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ за које је он правноснажно оглашен кривим, обзиром да у конкретном случају не постоји квалификаторна околност, а то је да је крађа извршена на „нарочито дрзак начин“, а навођење законске формулације „на нарочито дрзак начин“ само по себи није довољно за постојање предметног кривичног дела, тако да би се по ставу браниоца у радњама окривљеног евентуално могла стећи обележја кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 104/2013 од 27.11.2013. године, са ступањем на снагу дана 04.12.2013. године) чини учинилац дела крађе (члан 203.) ако је крађа извршена на нарочито опасан или нарочито дрзак начин.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ, то из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде и то да је окривљени АА „дана 03.06.2017. године око 17,40 часова, у ..., на Булевару ..., испред „...“, на нарочито дрзак начин одузео туђе

покретне ствари – новац у износу од 10.000,00 динара, у намери да њиховим присвајањем прибави себи противправну имовинску корист, тако што је пришао оштећеном ББ са леђа и одгурнуо га обема рукама, услед чега је оштећени пао, па му је окривљени, док се још увек налазио на земљи из руку истргао новац у износу од 10.000,00 динара, након чега се удаљио у непознатом правцу, а био је урачунљив, свестан свог дела и хтео је његово извршење и био је свестан да је његово дело забрањено“, по налажењу Врховног суда, јасно произилази да је суд у конкретном случају правилно правно квалификовао кривичноправне радње окривљеног АА као кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ, обзиром да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја овог кривичног дела, па се стога неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног.

Наиме, и по оцени овога суда, у конкретном случају постоји квалификаторна околност, а то је да је дело крађе (члан 203. КЗ) извршено на „нарочито дрзак начин“. Ово имајући у виду да сам начин на који је окривљени АА одузео туђу покретну ствар од оштећеног ББ и то новац у износу од 10.000,00 динара, у намери да његовим присвајањем прибави себи противправну имовинску корист, у конкретном случају несумњиво и очигледно превазилази уобичајену дрскост која, по правилу, постоји и код обичне крађе, при чему је окривљени у свом поступању исказао и безобзирност у односу на оштећеног, као и упорност у извршењу предметног кривичног дела, обзиром да из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде произилази да је окривљени критичном приликом најпре пришао оштећеном ББ са леђа и одгурнуо га обема рукама, услед чега је оштећени пао, па му је окривљени, док се оштећени још увек налазио на земљи, из руку истргао новац у износу од 10.000,00 динара.

У осталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног указује на повреду одредаба члана 16. став 4. и 5. ЗКП, истицањем да је суд требало да исказ оштећеног ББ у погледу начина извршења кривичног дела оцени у корист окривљеног, обзиром да је исказ оштећеног по мишљењу браниоца у том делу нејасан и контрадикторан како сам себи, тако и другим изведеним доказима, па имајући у виду да повреда одредаба члана 16. став 4. и 5. ЗКП није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то стога Врховни суд ове наводе захтева браниоца окривљеног није ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Тихомира Милановића, то је Врховни суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**